Aventurile submarinului DOX

22

REEDITARE

Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu, nr. 4,
Telefon -fax 062/417177 jud. Maramureş
1994

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

JONNY
DIN
SUMATRA

EDITURA Ig. Hertz BUCUREŞTI

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului său servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpină George în tovărășia unui tânăr prinț negru fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare lună, cu o copertă splendidă în patru culori, în broșuri de 64 pagini, în condițiuni tehnice ireproșabile

---

ISBN 973-9063-56-0

I. O DRAMĂ ÎN LARGUL MĂRII

PARE SĂ FIE O BARCĂ RĂSTURNATĂ, zise Rindow care se uita cu atenție spre sud, prin lentilele tari ale ochianului său. Ba mai văd, dacă nu mă 'nșel, și doi oameni pe ea. Să ne grăbim să le venim în ajutor, rechinii sunt foarte lacomi și iuți prin părțile acestea.

— A, uite colo, în depărtare, la sud, se vede o corabie alunecând cu repeziciune pe valuri. E mai aproape de barcă și va fi văzut-o înaintea noastră, strigă George care privea și el prin ochianul său.

— Atunci să ne ținem noi la o parte, mai mult încă: n'ar fi rău să ne dăm afund. E mai bine să nu fim văzuți, zise căpitanul oarecum îngrijat.

Coborâră scărița, George închise oblonul greu de fier al turnului și submarinul se lăsă în apă. Farrow se așeză la periscop. Vasul se îndreptă în direcția unde văzuseră barca răsturnată, la vreo două mii de metri, plutind pe marea prea puțin agitată.

Corabia se și apropiase de ea și Farrow văzu că pe dânsa se aflau într'adevăr doi inși cari făceau semne disperate spre corabie.

Dădu ordin ca submarinul să reducă viteza, deşi n'avea să se teamă că periscopul va putea fi zărit căci spuma valurilor îl ascundea destul de bine. Dar îşi zicea că nu strică să fie prevăzător. Nu se ştie dacă nu e vreun vas francez şi Francezii îi cam purtau pică de când un distrugător de-al lor care-l urmărea se izbise de stânci şi se scufundase.

Era acum la vreo mie de metri de barca răsturnată, pe când corabia cu pânze numai la cincizeci. Farrow văzu acum deslusit că una din persoanele de pe barcă era o femeie.

Submarinul se afla deabia la nouă sute de metri de barcă în timp ce corabia şi ajunsese lângă ea. Spre bucuria lui Farrow cei de pe corabie aruncară o frânghie de care femeia se încleştă cu disperare. Fu ridicată în sus spre corabie dar când fu numai la patru metri de punte şi cineva de pe bord intindea mâinile s'o apuce, un rechin enorm se ivi din apă.

Drept e, că nu o mai putea ajunge, dar primejdia pentru naufragiaţi era tot atât de mare căci rechinii sunt foarte lacomi şi nu renunţă uşor la o pradă. Dacă femeia se speria şi scăpa frânghia din mâini? Omul de pe corabie o prinse repede şi cu o smucitură o trecu peste parapet.

Se petrecu atunci ceva care-l făcu pe Farrow să se cutremure. Individul care o ridicase pe femeie o împinse cu atâta violenţă încolo, încât nenorocita se poticni şi căzu drept în braţele altuia care pieri cu ea în lăuntrul corăbiei.

Naufragiatul se ridicase în picioare pe barca răsturnată cu fundul în sus şi ameninţă cu

pumnii pe cel de pe puntea bricului[1] care râse batjocoritor, apoi motorul bricului începu să duduie și valurile stârnite în jurul lui erau cât p'aci să acopere barca și s'o dea la fund. După câteva clipe bricul vira scurt și porni cu iuțeală spre sud.

— Asta e o adevărată crimă! — strigă Farrow, indignat. Au salvat numai femeia și pe bărbat l-au lăsat pradă rechinilor. Trebuie să-i alergăm în ajutor.

— Ce mârșăvie! făcu Rindow cu ciudă. Să scapi pe un naufragiat și să-l lași pe celalt pradă unei morți atât de grozave... Aștia de pe bric sunt niște fiare, nu oameni. Ce zici, domnule căpitan, nu ești de părere să ne luăm după ei și să smulgem pe femeie din ghiarele lor?

— Firește, dar după ce vom afla de la naufragiat cine și ce e. Poate că e și el tot un criminal care a răpit pe femeie și a fost urmărit de ai ei ca să-l pedepsească. Imposibil nu e. A, rechinii au turbat de tot... dau năvală tot mai aprig spre barca răsturnată. Să sperăm că vom ajunge la timp pentru a salva pe nenorocitul acela din primejdia grozavă în care se află.

Din pricina valurilor pe cari le stârnise elicea bricului, barca se lăsase mai adânc în apă. Rechinii se aflau aproape de ea și se pregăteau să se repeadă la omul care se ținea cu greu pe dânsa.

Căpitanul dădu ordin ca submarinul să se

[1] Corabie cu pânze

ridice la suprafață nădăjduind că la vederea lui rechinii se vor împrăștia.

La cincizeci de metri de barcă turnul vasului ieși deasupra apei și George se repezi să deschidă chepengul.

Când fu afară, văzu pe naufragiat întorcând capul. Era un om mai în vârstă, cu barba albă încâlcită. Cum zări acesta submarinul, scoase un strigăt de bucurie. Făcu o mișcare bruscă, ca să se ridice, dar piciorul stâng îi alunecă și atinse apa. În aceeaș clipă un rechin se repezi spre el, bătrânul răcni îngrozit și se trase până la jumătatea trupului pe fundul bărcii.

George văzu înfiorat cum scândurile de la pupa bărcii se înroșiseră de sânge. Oricât de fulgerătoare fusese mișcarea rechinului, ajunsese totuși ca să-i smulgă nenorocitului talpa piciorului.

Când George auzi de la tatăl său că rechinii sunt gata să sfâșie pe naufragiat, își luase imediat pușca lui grea și acum trăgea cu furie în monștrii aceia grozavi cari mișunau în jurul bărcii. Nimeri pe vreo câțiva din ei, cari o luară la goană cu pielea găurită de gloanțe. Ceilalți, înspăimântați, o luară și ei la fugă și în curând nu mai rămase nici unul dintr'înșii.

În vremea asta submarinul ajunsese lângă barcă. Petre sări din turn, alergă la parapet, se aplecă și trase sus pe naufragiatul leșinat.

— Du-l repede în infirmerie, spor să-l salvez, strigă doctorul Bertram pe care George îl puse în câteva cuvinte la curent cu cele întâmplate.

Pe când Petre cobori în submarin cu rănitul, George examină barca. O ridică niţel şi citi pe unul din flancuri numele „Maja" şi portul de plecare „Padang". Aşa dar bricul căruia aparţinuse barca asta de salvare era din Padang, Sumatra. Într'acolo se îndreptase şi cealaltă corabie care salvase, ce-i drept, pe femeie, lăsând însă pe nenorocitul bătrân pradă unei morţi cumplite.

Căpitanul Farrow privea cu încordare spre sud. Bricul de abia se mai zărea ca un punct în depărtare. Era hotărât să salveze pe femeie, dar trebuia mai întâi ca doctorul să panseze pe rănit ca să poată afla dela el drama — sau mai bine zis prologul dramei — care se petrecuse cu câteva minute mai 'nainte sub ochii săi. Numai după aceea va şti ce are de făcut.

Deocamdată dădu viteză vasului ca să nu piardă din ochi bricul, fără însă să se apropie de el ca să nu ştie cei de pe bordul lui că salvase pe bătrân şi că îi urmărea.

Băgă în curând de seamă că bricul trebue să aibă nişte motoare straşnice deoarece alerga cu o repeziciune uimitoare. Să fi simţit că e urmărit sau caută să o şteargă cât mai în grabă?

Farrow se văzu silit să mărească şi el viteza electro-motoarelor ca să nu-i scape.

După vreun sfert de ceas doctorul Bertram trimise să spună căpitanului că rănitul s'a deşteptat din leşin şi e gata să povestească prologul dramei desfăşurate sub ochii lui. Farrow trecu comanda şi dădu instrucţiuni primului său ofiţer Rindow să nu slăbească din

ochi bricul dar nici să nu încerce să se apropie de el, pe urmă se duse cu George în infirmeria submarinului.

Naufragiatul zăcea palid ca un mort într'unul din hamacuri. Chipul i se înseninase însă sub influența injecției cu morfină pe care i-o făcuse doctorul Bertram.

— Povestește-mi, te rog, ce s'a întâmplat și pentru ce a salvat bricul numai pe femeie și nu și pe dumneata? îl întrebă Farrow, grav.

Bătrânul se uită câteva clipe țintă la căpitan, părând că-i citește pe față bănuiala pe care o credea probabil îndreptățită, căci bâgă cu anevoie mâna sub cămașă și scoase o pungă de mușama pe care o avea atârnată de un șiret la gât.

— Presupun că dumneata ești vestitul căpitan Farrow, domnule, zise el desfăcând punga, și-mi pare rău că ne cunoaștem în împrejurări atât de tragice. Poftim pașaportul meu. Sunt Jaap van Merck, proprietarul și comandantul bricului „Maja" care s'a scufundat noaptea trecută. În barca pe care mă salvasem era și nepoata mea, Maja van Merck, unica fiică a decedatului meu frate și al cărui nume îl purta bricul. Văd că ai oarecare bănuială asupra persoanei mele, domnule căpitan, dar sper că acum s'a risipit și aș fi fericit dacă mi-ai da o mână de ajutor să-mi salvez nepoata din ghiarele temutului Jonny din Sumatra — poate că vei fi auzit și dumneata de el?

— Cum să nu! făcu uluit Farrow. Se zice că ar fi cel mai grozav pirat al Oceanului Pacific, dar cu toată osteneala pe care și-o dau

autoritățile n'a fost chip să-l prindă până acum. Așa dar el a răpit pe nepoata dumitale și te-a lăsat pradă rechinilor. Atunci svonurile despre cruzimea lui sunt întemeiate.

— Ai văzut și dumneata. Sumatra-Jonny — cum îi se zice — trece peste cadavre și nu știe ce e mila.

— Ai avut raporturi mai directe cu el cari i-au ațâțat ura împotriva dumitale?

— Da. A cerut-o pe nepoata mea de nevastă și bine înțeles, l-am refuzat. Îi va fi fost poate dragă fata, căci și indivizi de aceștia pot iubi într'o oarecare măsură, principalul cererii lui e însă o taină mare care a rămas de pe urma răposatului meu frate. E vorba de niște valori foarte importante, despre cari nu știu cum a aflat Sumatra-Jonny. Acum o săptămână, primind o încărcătură pentru Makassar, m'am pomenit cu cererea lui în căsătorie a nepoatei mele, pe care am respins-o cu indignare. Să fi bănuit eu ce are să urmeze, aș fi procedat cu mai multă diplomație.

— Vrei să spui că scufundarea vasului dumitale e datorită tot lui? întrebă Farrow, nevenindu-i să creadă.

— Da, domnule Farrow, așa e, răspunse convins Olandezul. A pus el singur, sau vreun om de-al lui, o mașină infernală în cala bricului și m'a urmărit apoi, căci știu foarte bine că n'avea nimic de transportat la Celebes. Exact la patruzeci și opt de ore de la plecare, mașina a făcut explozie. Bricul meu s'a scufundat repede — probabil că toată cala de la proră a fost sfărâmată. Mai mult încă: deteriorase

toate bărcile mele de salvare, în afară de două, cari au fost luate cu asalt de marinari, cari erau ca turbați și răcneau cât puteau că nenorocirea se întâmplase din pricina mea, așa că n'avem decât să ne descurcăm cum vom putea, eu și fata.

Am lăsat în apă repede una din bărcile găurite de pirat și am sărit cu Maja în ea. Bine am făcut, căci după câteva clipe bricul s'a dus la fund. Sunt încredințat că acest Jonny mi-a ademenit și echipajul, judecând după atitudinea marinarilor mei. Barca noastră s'a umplut repede cu apă, deși ne căzneam să o deșertăm mereu, până ce în cele din urmă s'a răsturnat și ne-am ținut cu mare greu pe fundul ei. După câtva timp am zărit un bric care părea că vrea să ne vie în ajutor. Era însă Jonny care mi-a smuls fata de lângă mine și apoi s'a îndepărtat strigându-mi câteva cuvinte batjocoritoare. Ce s'a mai întâmplat știi dumneata.

— Bine, zise Farrow, calm, vom urmări bricul acestui Sumatra-Jonny și-ți vom salva nepoata. Te poți încrede în cuvântul meu, domnule van Merck. Vasul meu aleargă foarte repede, n'aș vrea însă să-l atac pe pirat pe lumină deoarece ar fi în stare să ascundă fata undeva sau s'o facă să dispară pur și simplu. Trebue deci s'așteptăm până ce se va întuneca. Fii sigur că o să-l facem noi să ispășească suferințele pe cari ți le-a pricinuit. Ai dureri mari?

— Așa și-așa, domnule Farrow. Doctorul dv. mi-a făcut o injecție cu morfină și mi le-a mai alinat puțin. Voiu încerca acum să ațipesc

niţel. Întâmplările de peste noapte şi pierderea piciorului sunt lucruri prea serioase pentru un om la vârsta mea. Şi-apoi, mi se pare că temperatura mi s'a ridicat şi încep frigurile. Jonny din Sumatra, fi blestemat!

Bătrânul închise ochii şi murmură cuvinte neînţelese. Doctorul Bertram făcu un semn căpitanului şi lui George să iasă.

— E acest Sumatra-Jonny un om atât de rău? întrebă tânărul pe tatăl său pe când urcau scăriţa turnului. Dacă e într'adevăr aşa, atunci o să fie cam greu să scăpăm pe fată din ghiarele lui. După cum spuneai tu adineuri e în stare, când ne-o vedea, s'o arunce peste bord. Legată într'un sac, cu un bolovan înăuntru se duce deadreptul la fund şi atunci, biata fată e pierdută. Nu putem dovedi nimic împotriva lui căci va pune pe oamenii săi să jure că habar n'au de fată. Mai mult încă: te pomeneşti că învinueşte pe bătrânul Merck de calomnie sau că a aiurat din pricina febrei pe care i-a pricinuit-o rana.

— Ba, ar mai fi în stare să spună că Merck şi-a înecat dinadins vasul ca să pună mâna pe suma cu care a fost asigurat. Dragul meu, avem deaface cu un om foarte primejdios. Acest Sumatra-Jonny e unul dintre cei mai mari bandiţi ai mărilor din câţi se cunosc. A reuşit totuşi să se spele de orice bănuială şi a urmărit pe urmă pe cei cari l-au denunţat, până în pânzele albe. Aproape că nu mai cutează nimeni să ridice vreo acuzare împotriva lui.

— Atunci am face într'adevăr o faptă bună

dacă am putea să-l dăm pe mâna justiției. Ți-ai făcut vreun plan cum să salvăm fata?

— Nu încă și nici nu prea știu care ar putea fi. Ce vom avea de făcut, ne vor dicta împrejurările. În nici un caz nu putem întreprinde nimic până ce nu se va întuneca. Deocamdată vom căuta să ajungem până atunci — cu viteza de acum — la grupurile de insule Arend și Solombo, adică între ele și acolo să observăm situația în care se găsește bricul lui Sumatra-Jonny; numai după aceea vom putea lua o hotărâre.

— O, avem deci tot timpul să chibzuim ce e de făcut ca să eliberăm pe biata fată, zise George, care cerceta marea cu ochianul.

— Aha, cotește spre sud-vest, urmă el. Ia într'adevăr direcția insulelor despre cari vorbeai tu. De altminteri, pe acolo trebuie să treacă pentru a ieși în drumul navigabil al Sundei dintre Sumatra și Java. Să ne fi văzut, de zoreşte aşa?

— Ai auzit și tu, răspunse Farrow, că persoana acestei Maja van Merck e în legătură cu o mare avere pe care banditul se va grăbi, firește, să pună cât mai repede mâna. Tare mă tem, dragul meu, că nu o să ne vedem așa de curând pe „Insula Odihnei". De câte ori hotărâm să ne ducem acolo, survine ceva nou care ne tot face să amânăm întoarcerea — Rindow, se adresă el ofițerului care urca scara spre turn, am aflat adineauri o altă nelegiuire de-a lui Jonny, care nu e mai prejos de cele de până acum.

Primul ofițer fu și el foarte indignat când

îi povesti căpitanul despre ce e vorba, era însă de părere ca şi Farrow că nu se poate întreprinde nimic în cursul zilei.

— Van Merck nu minte şi l-aş fi crezut chiar dacă nu-mi arăta acte de legitimaţie, urmă căpitanul. Poate că reuşim de data asta să-i venim de hac acestui ticălos de Jonny. Ar fi şi timpul. Cred că nu puţini ne-ar fi recunoscători să-l ştie la „răcoare".

— Cu siguranţă, domnule căpitan. Dacă reuşim să-l înlăturăm, am curăţat tot Oceanul Pacific de o mare pacoste. Numai că Jonny din Sumatra e foarte şiret şi om fără scrupule, cu el nu e de glumit. Cea mai mică greşeală a noastră şi fata e pierdută. Ce-ţi mai spun eu, că ştii şi dumneata tot aşa de bine ca mine, domnule căpitan. Mă gândesc dacă n'ar fi nimerit să-i trântim o torpilă în proră. În zăpăceala care se va isca pe bord, putem ieşi repede la suprafaţă ca să luăm fata.

— Aşa ar fi, dragul meu, uiţi însă că o expunem la aceeaş primejdie ca pe oamenii de pe bric. Şi-apoi, nu ştim dacă nu e închisă în vreo încăpere de la proră şi nici dacă Jonny nu va căuta s'o salveze în momentul când vasul se va duce la fund. Cunoaşte el prea bine efectul unei torpile, ba am auzit că pe timpul războiului, bricul a fost de două ori torpilat şi-şi va închipui că l-am atacat numai cu scopul de a-i smulge fata din ghiare. În cazul cel mai bun o va lua cu sine într'una din bărcile de salvare.

— Ai dreptate, domnule căpitan, făcu Rindow cu ciudă. Din partea asta nu e nimic de

făcut. Nu mai încape îndoială că pișicherul ăla o să simtă numaidecât despre ce e vorba. Hm... atunci să-l lăsăm s'ajungă la Sumatra. Pe uscat nu o să-i fie atât de lesne s'o facă să dispară.

— Pentru noi va fi însă și mai greu să-l urmărim, aș putea spune chiar imposibil, zise grav Farrow. Lui îi e îngăduit să ancoreze în Padang oricând vrea, pe când noi nu o putem face decât într'ascuns și numai noaptea. După cum vezi, dragă Rindow, nu e chiar atât de lesne pe cât crezi. Deocamdată Jonny e mai tare ca noi și nu-i putem face nimic. Sper însă că vom reuși să ne furișăm pe 'ntuneric până la el. Când va ajunge între cele două grupuri de insule, va fi silit să navigheze cu mare băgare de seamă, deci cât mai încet. Poate că ne vom putea apropia atunci de bric și-i ciocnim vasul.

— Hm... nici așa nu e bine. Parcă tot mai nimerit ar fi să-l lăsăm s'ajungă la Padang. Nu poate debarca fata decât pe 'ntuneric și în vremea asta putem să dăm năvală pe bord și să-l luăm prin surprindere. Acolo, nu o poate dosi atât de ușor căci o să fie și el nevoit să nu atragă atenția printr'o eventuală luptă fățișă.

— Nu știu nici eu ce să zic. Trebue să chibzuim bine ce e de făcut și să așteptăm un moment prielnic. Îmi pare numai rău că bietul bătrân, care poate să fie un om foarte inteligent și de treabă, a rămas schilod pe viață. Trecem și asta în socoteala ticălosului de pirat și cred că mai are el multe de-astea la

activul său. Aha! Mi se pare că se vede dinspre Sud înaintând un distrugător. Ia să ne lăsăm noi mai bine afund.

II. URMĂRIREA BRICULUI

CĂPITANUL VĂZUSE BINE. Norul gros de fum care se ivise spre sud şi care se apropia cu repeziciune era într'adevăr de la un distrugător care înainta cu mare iuţeală. Farrow dădu comanda ca submarinul să se lase în apă ceea ce se şi făcu imediat.

Negreşit că „Dox-ul" îşi micşorase viteza şi astfel Jonny, al cărui bric avea posibilitatea să-şi urmeze cursul dinainte, se depărtă simţitor şi în curând pieri din raza vederii lor. La îngrijorarea pe care şi-o exprimă George, Farrow răspunse:

— Nu face nimic, ştim doar că se duce la Padang, aşa că-l vom găsi acolo cu siguranţă. Am şi luat hotărârea, dacă îl pierdem din ochi, ca în cele două nopţi, pe cari le mai avem de făcut până la Padang, să ne servim de compresoare, aşa că vom fi ajuns înaintea lui în rada portului şi-l putem aştepta în linişte.

— Va fi şi aşa destul de greu, dacă soseşte şi el pe întunerec, făcu Rindow, îngrijorat. Cum să-l găseşti? Îşi va fi având cu siguranţă vreun loc tăinuit unde acostează. Şi-apoi trebue să fim cu mare băgare de seamă ca să nu fim zăriţi de cineva.

— Poate că ne dă bătrânul van Merck vreo informaţie despre taina prin care se poate îmbogăţi nepoată-sa. În cazul cel mai rău, s'ar

putea să dăm de ea tocmai acolo. Eu însă sper că vom ajunge bricul încă în cursul drumului. După ce va trece distrugătorul — e englezesc, din câte am putut vedea — ieşim iar la suprafaţă şi pornim cu ajutorul compresoarelor. Exclus ca să n'ajungem atunci bricul. A, dar asta ce-o mai fi? Distrugătorul ne taie calea... se învârteşte încoace şi încolo... parcă ne-ar căuta pe noi. Ciudat, foarte ciudat...

— Domnule căpitan, să ştii că ticălosul ăsta de Jonny ne-a zărit şi a expediat o radiogramă arătând unde putem fi găsiţi. Nu mai încape îndoială că distrugătorul a pornit imediat în căutarea noastră.

— Da, aşa trebue să fie, dragă Rindow, încuviinţă Farrow, îngrijorat. E însă cât se poate de neplăcut pentru noi. Probabil că Jonny are lentile foarte tari cu cari vede mai bine ca noi. E vremea ca Hagen să ne facă un ochian mai bun pe bord. Cât pentru distrugător, n'are decât să ne caute, de găsit tot nu o să ne găsească. Ceea ce mă îngrijorează pe mine e faptul că Jonny ne-a recunoscut. Lucrul acesta nu e de fel bun pentru biata Maja van Merck. Piratul ştie că vom întrebuinţa toate mijloacele ca să-i smulgem prada din mână. Cu siguranţă că a văzut cum am salvat pe bătrân, aşa că situaţia s'a înrăutăţit. Va fi cu mare băgare de seamă să nu putem pătrunde nici prin întuneric pe bordul bricului, şi chiar dacă vom izbuti, va avea el grijă ca Maja să dispară.

— A dracului situaţie! Atunci tot ar fi bună întâia mea propunere, adică să-l pândim în Padang, şi să-l atacăm în port. N'o să facă

gălăgie, fii pe pace; știe el bine ce-l așteaptă din partea Olandezilor, pe când nouă nu ne pot face altceva nimic, decât, cel mult să ne aresteze. Cred însă că intervenția lui van Merck ne va scuti și de asta. Și apoi, am făcut noi destule servicii Olandezilor, așa că vor închide și ei niței ochii.

— A, uite că distrugătorul a cotit-o iar, zice Farrow care nu slăbea vasul din ochi. E la cel mult cincizeci de metri înaintea noastră. Sunt de părere să tragem periscopul înăuntru. Ne aflăm în larg, așa că nu avem să ne temem de stânci sau gherdapuri. Așa! Acum să ne afundăm mai adânc cu zece metri și să lăsăm pe Englez să se învârtească în loc cât o pofti. Să sperăm că n'are vreun năvod după el, ceea ce ne-ar putea fi foarte primejdios în anumite împrejurări.

— Aș fi observat, răspunse căpitanul. De altminteri cred că vor încerca numai să ne descopere, căci nu știu încotro ne îndreptăm.

— Numai să nu-i fi anunțat piratul că-l urmărim pe el. Englezii și-o vor fi închipuit asta și așa. Știu că individul ăsta are de dat socoteală pentru multe și a reușit totuși să scape până acum de justiție. De aceea nu cred că-și vor da cu tot dinadinsul osteneala să ne prindă, dimpotrivă, vor fi chiar foarte mulțumiți să-i venim de hac banditului. În sfârșit, vom vedea noi acușica ce-o mai fi.

După vreo zece minute, auziră deasupra lor sgomotul elicelor distrugătorului. Se îndrepta spre Sud.

— Când ne-am lăsat noi la fund urma dru-

mul contrariu, zise Farrow. Așa. Acum s'a îndepărtat. Să mai rămânem vreun sfert de ceas sub apă, pe urmă cred că ne putem ridica.

Când, după ce trecu sfertul de ceas, Farrow se uită afară din apă prin periscop, zări distrugătorul ca un punct mic învârtindu-se încoace și încolo departe de el. Căpitanul râse cu poftă. Era vădit că Englezul reacționase la radiogramă dar nu se gândea serios să prindă submarinul. Se mai ținu încă o bucată de vreme sub apă până ce distrugătorul nu se mai zări de fel, ieși apoi la suprafață și puse compresoarele în funcțiune. „Dox"-ul porni acum, ca o săgeată, după bric.

Acesta păru însă că-și schimbase direcția de până acum. Farrow socoti că pierduse trei ore navigând sub apă, timp pe care trebuia să-l câștige acum neapărat.

Trecură însă cele trei ore și nici urmă de bric în zare.

— Cred că n'are nici un rost să ne învârtim de colo până colo căutându-l, zise Farrow. Tot nu-i putem face nimic până ce nu se va întuneca. Cum el pare să aibă însă lentile mai tari ca ale noastre, ne va vedea înainte de a-l zări noi pe el și va anunța iar distrugătorul printr'o radiogramă. Cel mai bun lucru ce avem de făcut, e să ne ducem la Padang, cum am spus eu.

— Asta e și părerea mea, încuviință Rindow. Căutându-l, pierdem și mai mult timp și tot n'am folosi nimic dacă l-am vedea. Probabil că s'a îndreptat și el cu toată viteza spre Padang.

George, care se uita încordat prin ochian, strigă deodată cu însufleţire:

— Uite-l... colo ceva mai spre nord din drumul obişnuit... aş putea să jur că e el...

Farrow şi Rindow îşi îndreptară şi ei ochianele într'acolo, apoi căpitanul răspunse:

— Da, dragul meu, ai dreptate, el e. A, pare-se că şi-a redus viteza. Vrea, probabil, să vadă dacă i-am scăpat Englezului. Spre norocul nostru are soarele în ochi şi cu greu ne-ar putea vedea. Noi să ţinem distanţa de până acum şi să nu ne apropiem prea mult.

Farrow dădu ordin să se renunţe imediat la compresoare şi să se lase motoarele să funcţioneze mai încet. În curând avu aceeaşi viteză cu a bricului, deşi era şi aceasta destul de mare, întrecând pe cea obişnuită a bricurilor.

Totuşi nu putea fi la Padang decât după patruzeci şi opt de ore. Căpitanul era sigur că nu putea fi zărit de pirat, deoarece avea soarele drept pavăză. De pe bric nu se vedea altceva nimic decât o apă sclipitoare a cărei lumină te orbea pe când Farrow zărea deslușit punctul acela negru în bătaia soarelui.

De la o vreme băgă de seamă că bricul îşi mărea treptat viteza. Poate că se întâmplase ceva la maşini sau Jonny vrusese să vadă dacă e urmărit de submarin.

Aceasta din urmă trebue să fi fost pricina, dar avea deaface cu un om ca Farrow care învăţase toate vicleşugurile ca să scape de urmăritori, de când era mereu prigonit de fostele Puteri aliate. Se îndreptase acum şi el

spre sud-vest, adică încotro erau insulele Solombo.

La viteza cu care navigau, trebuia să treacă încă înainte de a se însera, strâmtoarea dintre insule. Lui Farrow îi convenea mai bine așa, altminteri s'ar fi putut întâmpla ca piratul să se ascundă prin întuneric pe undeva.

Dar din ce se lăsa soarele mai mult spre apus, din ce situația submarinului devenea mai neplăcută. Nu va trece mult și Farrow nu va mai putea vedea bricul, în schimb vor vedea ei foarte bine submarinul. Nu stătu mult să chibzuiască și dădu ordin să se pună iar compresoarele în funcțiune. Întrecu bricul și acum se afla înaintea lui la aceeaș distanță cu care fusese în urmă. Depărtarea era, firește, prea mare ca să poată deosebi, chiar cu lentilele cele mai puternice, ceva pe bord. Farrow era însă sigur că multe ochiane de pe bric cercetau cu atenție marea spre răsărit pentru a descoperi periscopul „Dox"-ului.

Spre seară veni doctorul și zise căpitanului:

— Sper să-l pot scăpa pe Olandez. Cu toată vârsta lui, e om voinic și nu e primejdie de vreo infecție. Rechinul i-a retezat laba piciorului cu o îndemânare de chirurg. Acum mi-am dat și eu seama ce primejdioase sunt lighioanele astea. Îți sfârtecă un om în câteva secunde.

— Așa și e, doctore. Am văzut cu ochii mei prin ochian pe timpul războiului o astfel de scenă. Dar, în sfârșit, să nu mai vorbim de lucruri atât de înfiorătoare. Când crezi că va fi în stare pacientul dumitale să ne răspundă la câteva întrebări despre Sumatra, cari m'ar interesa foarte mult?

— A, crezi că vei găsi acolo pe fată, fiindcă bogăţiile acelea fantastice tot acolo trebue să fie? De, posibil e. Altă cale n'ar fi, căci bricul nu-l poţi ataca, firește.

— Exclus; Jonny din Sumatra a prins de veste că-l urmărim și va fi văzut prin ochian că am luat pe bordul nostru pe bătrân. Mi-a și trimis azi dimineaţă pe cap un distrugător englez, care însă, s'a purtat foarte cum se cade și ne-a lăsat în pace.

— Știu, mi-a spus George când a venit să se intereseze de bolnav. Așa-dar iar o plimbare la Sumatra. Rău nu-mi pare, căci am citit undeva acum în urmă că s'ar afla pe-acolo o specie de cărăbuși foarte interesantă.

Farrow zâmbi. Cunoștea slăbiciunea doctorului care în cea mai grea împrejurare nu uita când era vorba de vreo gânganie rară sau vreun animal necunoscut. Să fi fost în primejdie de moarte și uită de toate dacă ar fi văzut în fața lui un fluture sau altă vietate interesantă.

— Dacă vom avea timp, îţi doresc din inimă să-ţi găseşti cărăbușul cu pricina, zise Farrow. Te-aș ruga acum să-mi spui un lucru. Vom putea transporta pe rănit pe uscat, sau nu trebue mișcat din loc?

— De, știu și eu ce să spun? Transportarea unui om bătrân atât de grav rănit e destul de primejdioasă. Ar fi bine să mai stea cel puţin o săptămână pe loc, răspunse doctorul.

— O să vrea cu siguranţă să-l debarcăm când va ști că ne aflăm în Padang. De altminteri, ne-am abătut de la chestie. Când crezi

că pot sta niţel de vorbă cu el fără să-l obosească prea mult?

— Mâine pe vremea asta. O să-l ţin până atunci sub influenţa morfinei ca să i se mai potolească niţel starea de nervi în care se află. Pe urmă voi lucra cu anestezie locală până ce va începe rana să se vindece. Găsesc că e o cruzime să nu cauţi să alini cuiva suferinţele pe orice cale pe care o ai la dispoziţie.

— Deci, mâine la ora asta, murmură Farrow, întrerupând pe doctor. Imi rămâne destul timp să hotărăsc locul unde vom acosta. Aş prefera să nu ies la suprafaţă chiar în portul din Padang. Ar fi cam primejdios lucru.

— Lasă că ai mai făcut dumneata şi în alte dăţi un „tour de force" ca ăsta, râse doctorul. De câte ori n'ai ancorat deadreptul în portul din Singapore!

— Mă tem că Jonny, ca să iasă basma curată — cum s'ar zice — şi să câştige cu asta un merit, va fi anunţat căpitănia portului de sosirea noastră şi toate vasele cari intră în radă vor fi supraveghiate cu strășnicie, răspunse Farrow, îngândurat.

— Şi totuşi nu-l vor vedea pe căpitanul Farrow şi submarinul său, răspunse Bertram, zâmbind. Pentru orice eventualitate însă, n'ar fi rău să ancorăm undeva într'un loc pustiu şi să o luăm pe urmă pe jos prin pădure unde pot găsi şi un exemplar din cărăbuşii cari mă interesează.

— Aşa-dar, mâine pe vremea asta, repetă Farrow. Poate că potriveşti injecţia cu morfină aşa ca să fie complect lucid atunci. Ia să

mă uit acum ce face „prietenul" nostru. I-am luat-o înainte ca să-i vin în bătaia soarelui şi să nu mă poată vedea.

Doctorul rămase pe punte, pe când căpitanul urcă sprinten scara care ducea în turn. Acesta băgă imediat de seamă că Rindow dăduse viteza maximă vasului şi în curând începură să se zărească şi insulele. Farrow ţinu direcţia mai spre sud unde ar fi avut posibilitatea să se dosească pe undeva şi să lase bricul să treacă înainte ca să-l aibă a doua zi tot în bătaia soarelui.

Dădu ordin să se micşoreze viteza căci bricul se vedea tot mai mic, apoi îl văzu că luase şi el direcţia spre insulele Solombo. Căpitanului îi fulgeră un gând prin minte.

— Rindow, zise el ofiţerului, nu m'aş mira dacă lui Jonny i-ar veni ideea să mâie peste noapte undeva la malul uneia din insule. Poate că tot se teme de noi prin întuneric, va fi auzit el doar multe despre noi.

— Tot ce se poate, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer. Rău n'ar fi. Te pomeneşti că reuşim să scăpăm fata, chiar în noaptea asta.

— Cu siguranţă. Dacă ancorează într'adevăr la una din insule, o să-i facem o vizită; şi încă devreme, ca să nu-i lăsăm timp să-şi ia seama. Cu cât vom lucra mai repede, cu atât avem mai mari şanse de izbândă.

— Merg şi eu cu voi, tată, zise George cu hotărâre. Cum eu am fost acela care a gonit rechinii, am tot dreptul să iau parte la expediţie.

— Fireşte băiatule, râse Farrow. Găseşti tu întotdeauna un motiv când e vorba să-ţi pui

viața în primejdie. Bine, mă 'nvoesc, dar te rog să fii ceva mai prevăzător ca de obiceiu, fiindcă nu e glumă ceea ce vrem noi să facem. Se cere, însă, să chibzuim bine, înainte de-a întreprinde ceva, pentru a nu pune în primejdie viața fetei.

— Lasă că găsesc eu ce, strigă cu însuflețire George. Mai mult încă, poate reușesc eu singur cu Petre s'o smulgem piratului.

— Aha, vrei să te faci iar scafandru, după cum înțeleg! Nu, dragul meu, mută-ți gândul, zise foarte serios, Farrow. Pe cât știu, se ațin pe-aici o sumedenie de rechini pe coastă. Până să prinzi tu de veste, te-au și înhățat. Și de ce sunt în stare, ai putut vedea la bietul van Merck. De lăsat în apă, nici nu poate fi vorba, băiatule. Trebue să ne strecurăm până la bric fie cu submarinul, fie cu o barcă de aluminium. Pe urmă se cere să lucrăm la repezeală, dar și cu mare băgare de seamă, adică să găurim vasul, împiedicând în același timp pe Jonny să se atingă de fată.

— Tocmai asta e principalul și mă tot gândesc, cum să facem. Te pomenești că de necaz ticălosul e în stare s'o omoare.

În timp ce vorbeau ei, submarinul trecuse prin fața insulelor Solombo. Bricul o luase și el în aceeași direcție. Nădejdea căpitanului Farrow că Jonny plănuia să rămână peste noapte acolo, părea să se împlinească. După o jumătate de ceas bricul se apropiase de insule. Vină apoi brusc și se îndreptă spre una locuită, temându-se că Farrow, va alarma bine locurile, o știa pustie și împădurită la mijloc.

Negreșit că piratul se ferea să acosteze pe una locuită, temându-se că Farrow va alarma populația și ticălosul ar da de dracul.

Pentru cei de pe submarin, insula aleasă de pirat era foarte nimerită pentru salvarea tinerei fete. Dacă vor ajunge lucrurile la o luptă cu arme de foc, împușcăturile nu vor putea fi auzite pe celelalte insule deoarece cea mai apropiată era la o jumătate de ceas de drum pe apă. Și chiar altfel, până să vie cineva, fata va fi salvată și submarinul va fi dispărut de mult în apă.

Căpitanul chemă pe timonier în turn și-i dădu ordin să ție vasul în loc și să observe ce face bricul. Într'adevăr, Jonny din Sumatra se apropiase de insulă și nu mai încăpea îndoială că avea intenția să acosteze acolo.

Farrow își adună echipajul în sala cea mare și lămuri oamenilor despre ce e vorba. Îi întrebă apoi dacă sunt și ei de părere să se încerce eliberarea prizonierei.

Așa era obiceiul căpitanului. De câte ori se plănuia o întreprindere primejdioasă, cerea învoirea oamenilor săi. Marinarii, cu cari împărtășise atât amar de ani bucuriile ca și necazurile și-l ascultau orbește, erau considerați de Farrow drept camarazi și nu făcea nimic important până nu se sfătuia cu ei.

Știa că bieții oameni aveau nevoie de odihnă după atâtea peripeții obositoare, dar mai știa în același timp că nici unul din ei nu se va da înapoi când era vorba de salvarea unei copile nevinovate și prinderea unuia de soiul lui

Jonny din Sumatra despre ale cărui crime și nelegiuiri auziseră toți.

Bine 'nțeles că marinarii se învoiră cu entuziasm. Căpitanul le mai spuse și despre rugămintea rănitului, care rămăsese schilod de pe urma ticălosului aceluia de pirat, de-a fi debarcat la Sumatra pentru a salva din ghiarele piratului o mare avere pe care acesta năzuia să pună stăpânire.

Se discutară diferite mijloace pentru a trage pe sfoară pe Jonny. Toți erau de părere că omul acesta e cât se poate de primejdios și că, dacă va vedea că e pe cale de-a fi prins, va căuta cu siguranță să arunce pe fată în apă. Mai știau că lupta va fi dârză, că va curge mult sânge, vor fi poate și morți până ce vor izbuti să-l biruie pe el și pe piratii lui. Mai toți erau pentru luptă. Vitejii nu se tem de moarte când e vorba de o faptă bună. Mor doar atâția pentru cine știe ce fleac!

Prea puțini erau pentru un șiretlic, fără a putea da însă un mijloc care să aibă perspective de izbândă. Și-apoi nici nu mai era timp de chibzuit mult. Se înseră, și până să răsară luna, faptul trebuia adus la îndeplinire.

În sfârșit se făcu tăcere adâncă pe care George o rupse cu un râs vesel.

— La ce atâta bătaie de cap? zise el. Cum s'o înopta, ne apropiăm de bric, eu și Petre, ne furișăm cu barca de aluminium până la el și aruncăm pe bord câteva granate de mână cu gaze, din cele fabricate de prințul Ghasna. Pe urmă, după o jumătate de ceas ne putem duce fără frică pe bric. Fetei n'are ce să-i stri-

ce un leşin de douăzeci şi patru de ore şi prinţul ne-a asigurat doar că gazele acestea nu pot lăsa urme dăunătoare sănătăţii.

III. O FAPTĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

— BRAVO, GEORGE, asta e într'adevăr o idee minunată! exclamă căpitanul. Ţi se va lăsa ţie şi lui Petre cinstea de-a pune la cale salvarea unei copile nevinovate. Noi te vom urma şi vom cerceta cu deamănuntul bricul. Poate că vom găsi destul material ca să-l înfundăm în sfârşit pe acest Jonny, unul dintre cei mai fioroşi bandiţi ai mărilor. Acum la drum! Ne lăsăm afund şi îndată ce se va întuneca ieşim la suprafaţă şi ne ducem cu bărcile de aluminium la bric. Să nu vă apropiaţi prea mult de pirat căci s'ar putea să aibă ceva instalaţii de semnalizare eari să vă dea de gol. Petre e destul de îndemânatic în mânuirea granatelor aşa că le poate arunca de la distanţă şi sunt sigur că nu va da greş.

Bătu pe George cu dragoste pe umăr, apoi alergă în turn, lăsând pe Rindow să aleagă prin tragere la sorţi oamenii cari vor cerceta bricul.

Plundow comunică lui Farrow, îndată ce-l văzu, că bricul ancorase într'adevăr la malul insulei unde se putea foarte bine zări prin ochean.

Imediat Farrow dădu ordin de scufundare şi submarinul porni încet spre insulă, în timp ce căpitanul nu-şi lua privirile de la bric. Peste cel mult o jumătate de ceas trebuia să se lase

întunericul. În nici un caz nu putea să se apropie prea mult, mai ales cu periscopul deasupra apei.

Când fu la vreo mie de metri de bric, trase periscopul înlăuntru. Un sfert de ceas vasul alunecă binișor prin apă și acum știa Farrow că până la insulă nu mai erau decât două sute de metri. Submarinul stopă și el împinse periscopul afară.

În vreme ce căpitanul aștepta să se întunece, oamenii pregătiră piesele a trei bărci de aluminium apoi le așezară în apropierea scăriței care ducea la turn.

Totul trebuia să meargă cu iuțeala fulgerului, ca piratul să nu descopere nimic, dacă i-ar fi venit cumva gândul să lumineze apa cu un reflector.

Apa se întuneca din ce în ce. O comandă și se începu pomparea apei din tancurile de balast. Ușurel se ridică vasul la suprafață; Petre deschise chepengul turnului, în grabă fură duse bărcile de aluminium pe punte și montate la repezeală. Farrow apropiă și mai mult submarinul de bric. Deși era întuneric beznă, cu instinctul lui înnăscut de marinar, ghicea că mai avea loc destul între el și vasul dușman. Când dădu comanda de stopare, socoti că distanța dintre cele două vase nu era mai mare de cincizeci de metri. Mai mult nu cuteza să se apropie. Încet și cu mare băgare de seamă fură lăsate bărcile pe apă. George și Petre coborâră cei dintâi, având fiecare din ei câte patru granate de mână cu gaze, cari erau prea deajuns.

Petre ghicea și el, mai mult decât zărea, locul unde se afla bricul. Vâslea încet drept înainte, apoi, după câteva minute se opri și se ridică în picioare. În fața lor se ridica nelămurit, întunecat și amenințător bricul piratului. Auzi acum pași pe punte și un glas bodogănind. Era probabil santinela căreia nu-i convenea pesemne de fel întunericul care-l înconjura.

Prima granată a lui Petre pocni pe podeaua bricului. Urmă o bufnitură, un geamăt, apoi nimic. Celelalte granate sburară după cea dintâi explodând și ele. Petre și George se întoarseră repede la submărin de teamă ca gazele răspândite fulgerător să nu-i amețească și pe ei.

De pe bric nu se auzea nimic. Nici un țipăt, nici o împușcătură, nici un semnal de alarmă. Gazele inventate de prințul Ghasna cu ajutorul doctorului Bertram avueau un efect uimitor.

Cei de pe submarin așteptară o jumătate de ceas, apoi porniră cu bărcile spre bric. Tocmai răsărise luna și lumina ca ziua. Se urcară, cu George care mergea înainte, pe punte, cățărându-se de lanțul ancorei și văzură trei trupuri nemișcate. Efectul gazelor fusese într'adevăr fulgerător.

Petre se codi o clipă înainte de-a coborî în lăuntrul vasului căci s'ar fi putut ca gazele să nu fi pătruns până aici, își luă însă inima în dinți și păși pe scară. Jos dădu de un al patrulea ins zăcând în nesimțire. Aprinse lampa de buzunar și se uită la el, dar nici unul din

cei de până acum nu era temutul Jonny din Sumatra.

Probabil că se va fi aflând în cabina lui și se va mira grozav la deșteptare când va vedea că prizoniera a dispărut. Cele douăzeci și patru de ore în care va fi fără cunoștință se vor fi șters cu desăvârșire din memoria lui și poate că, la întoarcerea lui în Padang nici nu-și va da seama că a ajuns cu o zi mai târziu decât credea.

Acum se aflau în bric, în afară de căpitan, Rindow și doctorul Bertram, încă șapte marinari cari se împrăștiară, după planul făcut de mai înainte, prin interiorul vasului ca să-l cerceteze cu amănunțime.

Dar nu găsiră nici țipenie de om. Farrow, care se afla în cabina lui Jonny și căutase zadarnic hârtii compromițătoare, se posomorî când veniră să-i aducă vestea.

— Sumatra-Jonny e mai șiret decât ni-l închipuiam noi, zise el, cu ciudă. Va fi bănuit că-l voiu ataca peste noapte și de-aceea, pe dată ce s'a întunecat, a luat fata cu el, s'a urcat într'o barcă și a fugit. Cu siguranță că e undeva pe uscat. Poate că are prieteni pe insula cea mai apropiată și va rămâne până dimineață acolo. Hm... proastă afacere; va trebui acum să căutăm să punem mâna pe el când vom ajunge la Sumatra.

— Nu, tată, eu nu sunt de părerea ta, strigă George. Acum îl avem în mână și nu trebuie să-l lăsăm să ne scape. Nu se poate să nu se întoarcă. Doar nu va rămâne în vecii vecilor pe insulă. Firește că va prinde bănuieli când

nu-şi va vedea santinelele, va crede însă că s'au îmbătat şi se va linişti. Va veni deci pe bord unde îl voiu întâmpina eu cu o granată de gaze. Mă duc să-mi iau masca. Voi coborâţi în barca de aluminium şi puneţi-vă undeva prin apropiere la pândă. După ce totul va fi gata, eu vă voiu da un semnal şi veţi veni să mă luaţi, împreună cu fata. I-o vom lua astfel cu douăzeci şi patru ore înainte lui Jonny — atât ajunge ca să salvăm avutul fetei.

— N'am ce zice, George, ai astăzi nişte idei geniale! exclamă căpitanul, încântat. Planul tău e minunat. Aşa o şi facem. Dar nu vei rămâne singur, ci cu Petre. Altminteri n'aş avea linişte. Vă trimit imediat măştile de gaze şi câteva granate de mână. Nu putem şti câţi oameni de echipaj are bricul.

— Ştiu eu, zise Petre. Şase oameni de echipaj şi căpitanul; am văzut după cabine şi hamacuri.

— Atunci n'aveţi decât trei inşi împotriva voastră fiindcă patru sunt scoşi din luptă. S'ar putea totuşi ca să mai vină cineva de pe insulă, pentru cine ştie ce treabă pe bric. În sfârşit, suntem şi noi pe-aproape. Mai că-mi vine să trag submarinul direct în spatele bricului, nu ştiu însă dacă apa e destul de adâncă şi dacă se întoarce piratul la ziuă, ar putea să ne vadă. În orice caz, departe n'o să fiu şi cum voiu vedea că e vreo primejdie, vă viu în ajutor.

Peste o jumătate de ceas măştile şi granatele fură aduse la bord. Farrow cercetase

în vremea asta cabina căpitanului dar nu găsise nimic suspect.

Jonny din Sumatra fusese destul de prevăzător ca s'ascundă hârtiile compromițătoare. Se aștepta ca vasul său să fie controlat oricând de poliția engleză care știa că piratul nu era omul care căuta să pară.

— Tu, Petre, rămâi de veghe pe punte, în timp ce eu voiu mai cerceta nițel vasul, zise George, Uriașului.

— Fii însă cu băgare de seamă, îl sfătui Farrow. Mai mult ca sigur că Jonny are aici vre-o instalație cu care poate arunca vasul în aer în fiecare moment. Ferește-te să te atingi de vreo manivelă ascunsă sau să apeși pe vreun buton.

— Lasă că știu eu să mă păzesc, răspunse tânărul. De altfel, m'am gândit și eu la una ca asta. Ceea ce vreau să fac, e să scotocesc încă odată toate cutiile și sertarele din cabina lui, poate descopăr ceva tăinuit.

— Și la asta se cere să fii prevăzător, dragul meu. Se zice că piratul se slujește în crimele sale de anumite otrăvuri grozave, necunoscute de cei mai mari chimiști europeni. Să nu fie vreun ac otrăvit înfipt la unul din aceste sertare și să te înțepi fără măcar să bagi de seamă.

— Am auzit și eu despre otrăvurile lui, tată, de aceea voiu fi cât se poate de prevăzător; vreau să-l trag pe sfoară, tocmai fiindcă omul acesta e atât de viclean și crede că nu-l poate întrece nimeni.

— Dacă nu te-aș crede în stare, nici nu ți-

aș fi îngăduit să faci încercarea, răspunse Farrow, grav. Așa. Acum noi plecăm. Încă odată, fii cu mare băgare de seamă!

Strânse mâna lui George și lui Petre, apoi coborî cu tovarășii săi în barcă. În curând plescăitul lopeților se pierdu în noapte și Petre cu George se aflau singuri pe bric, cu cei patru oameni cari zăceau ca morți.

Petre rămase pe punte pe când George se întoarse în cabina mult temutului pirat Jonny din Sumatra. Ce îl interesa mai mult pe tânărul nostru era un dulăpior îngust, de mahon, înțepenit în perete și care părea să aibă o mulțime de sertare. Deși Farrow cercetase conținutul în treacăt, George avea presimțirea că aici se ascundea o taină. Trase câteva din sertare și se uită cu lampa de buzunar în fundul dulăpiorului. Spatele era tot din mahon și foarte neted.

Totuși el știa că arareori reușești de la întâia încercare. Trase toate sertarele unul după altul. Când ajunse la cel din urmă, văzu jos în fund un buton.

Întinse mâna ca să apese pe el, dar își aduse în clipa aceea aminte de sfatul tatălui său. Dacă acest buton va fi prevăzut cu vreun mecanism primejdios sau cu ace înveninate?

Apucă pumnalul dăruit de Sanja, apăsă binișor cu vârful lui pe buton și văzu ridicându-se o clapă care lăsa să se vadă o deschizătură. Nu se auzi însă nici cel mai mic zgomot care să însemne vreo primejdie. Se uită cu băgare de seamă înăuntru și se trase îndărăt îngrozit. Era cât p'aci să-i scape pumnalul din

mână, și tocmai de el avea acum cea mai mare nevoie căci avea de susținut o luptă în care îi era viața în joc.

Prin deschizătură văzu... capetele a două năpârci — cei mai veninoși șerpi de pe insulele Sondei. Vru să lase clapa la loc, dar acum avu prilejul să cunoască și mai bine vicleșugurile unui ticălos de soiul lui Jonny din Sumatra. În interiorul dulapului se afla un mecanism care împiedica închiderea.

Cele două târâtoare păreau înspăimântate de lumina lămpii care le cădea în ochi. Nu cutezau să iasă de unde erau, așa că George trebuia să dea el întâi atacul. Întinse brațul stâng cu lampa înainte și îndreptă lumina spre ochii sclipitori ai unuia din șerpi. Văzu cu bucurie că vipera se trage nițel îndărăt, cealaltă însă se pregătea să se repeadă la el. George știa că viața îi era în joc, știa că o tânără fată lâncezește de dorul libertății în mâinile unui nemernic ca Jonny din Sumatra și-și adună toate puterile.

Tăișul ascuțit al pumnalului reteză dintr'o dată, până la rădăcină, capul fioroasei târâtoare. Trupul viperei se zbătea cumplit în cutia din fundul dulapului în ultimele spasmuri ale morții.

Cea de-a doua năpârcă se repezi cu furie înainte, dar spre norocul lui George, deadreptul în lumina care-o orbea. Simți izbitura viperei, de sticlă, în aceeași clipă însă ridică pumnalul și tăișul se lăsă fulgerător peste grozava târâtoare.

George tăiase odată cu capul șarpelui și o bucată din trup, așa că partea aceasta se zbătea și limbile ascuțite ale gurii căutau să ajungă la el. După câteva momente, zbuciumul năpârcei se potoli.

George își simțea fruntea îmbrobonată de sudoare. Închise o clipă ochii. Emoția prin care trecuse îl impresionase mai mult decât ar fi crezut. Avea și de ce de altfel. Vederea celor două capete de șerpi ieșind prin deschizătură fusese într'adevăr grozavă.

Își reveni însă repede și stătu să chibzuiască. Acolo trebue să fie taina piratului; altminteri ce rost ar fi avut năpârcile? Sau se slujea de ele în crimele lui ca să arunce apoi vina pe șerpi și să iasă el basma curată?

Nu, nu, cu neputință. Pe uscat, ar mai fi înțeles, dar pe apă... Cu siguranță că șerpii erau paznicii tainei care se ascundea acolo.

George așteptă până ce sbuciumul târâtoarelor se potoli, se întinse iar jos, le împinse apoi în lături cu vârful pumnalului și ridică iar clapa. Trase tot cu ajutorul pumnalului afară trupurile șerpilor și văzu în cușca lipită de perete, o casetă îngustă de oțel. O scoase afară și un zâmbet de triumf îi flutură pe buze. În caseta asta era poate soarta lui Jonny din Sumatra pe care o ținea în mâinile lui. Vârî repede trupurile și capetele șerpilor în cușcă, închise toate sertarele la loc cu o înfrigurare ușor de înțeles.

Se uită la ceasul de pe mână și văzu spre marea lui mirare că era aproape miezul nopții. Atât de mult să fi trecut de când se afla acolo

sau îi trebuise vreme până să biruie năpârcile și lui i se păruse că totul nu ținuse decât câteva secunde?

Puse caseta pe masă, apoi se urcă pe punte. Îl găsi aci pe Petre care stătea nemișcat și asculta cu încordare. Când George se apropiă de el, Uriașul îl trase lângă sine și-i șopti:

— Mi se pare că vine cineva. Pare să fie o luntre care a pornit dinspre insula de colo. Pesemne că piratul a așteptat până ce luna s'a acoperit de nori și acum se crede în siguranță, altminteri ar fi auzit împușcături ori alte semne de luptă. Ia să pregătim noi măștile.

— Petre, răspunse George, tot în șoaptă, mi-a venit o idee. Jonny ăsta o să-și cheme sentinelele; noi să-i răspundem bâiguind, prefăcându-ne beți. Să vezi că o să se mânie grozav și o să-și piardă capul.

— Hm... mă tem să nu trimeată pe tovarășii lui înainte pe bord. Atunci n'avem încotro, trebue să aruncăm o granată jos în luntre. Sst! ia seama!

George auzi și el plescăitul ușor al lopeților, care se apropiase. Își aduse imediat masca și luă în mână una din minunatele granate de gaze fabricate de prințul Ghasna. Măștile erau astfel făcute că se putea auzi și vorbi foarte bine prin ele.

— Ei, Jack, Jimmy, unde sunteți? întrebă cineva cu glas scăzut, dar aspru.

Petre râse răgușit și bolborosi:

— Ce..., cum... bricul..., aaaahoi!

O înjurătură grozavă îi răspunse.

— Lua-i-ar dracu de beţivi! Duceţi-vă numaidecât la ei şi trageţi-le o bătaie să se înveţe minte. Bănuiam eu că au să se îmbete ca porcii! Viu şi eu pe urmă cu fata.

Dar până a nu apuca tovarăşii lui Jonny să se agaţe de lanţul ancorei, Petre, ai cărui ochi ageri se deprinseseră cu întunericul, zări locul unde se oprise barca piratului.

Se auzi o pocnitură, câteva strigăte înăbuşite în barcă, apoi se făcu tăcere. Firește că Petre şi George avuseseră grijă să-şi pună mai întâi măştile, aşa că putură aştepta în linişte o jumătate de ceas, pe urmă George trase pe Urias jos în cabina piratului; îşi scoase masca şi-i zise:

— Petre, am descoperit taina lui Jonny din Sumatra. Era ascunsă colo în dulap şi păzită de doi şerpi veninoşi pe cari i-am omorât cu pumnalul Sanjei. Uite, ici în casetă vom afla ce e.

— Minunat, domnule George, strigă Petre, entuziasmat. Ai înfăptuit într'adevăr un lucru de seamă dar şi foarte primejdios, pe când eu stăteam sus pe punte cu mâinile'n sân ca un tont. Ce-o să se mai bucure domnul căpitan!

— Cred şi eu, răspunse George, râzând. Dar tot mai mare o să fie bucuria bătrânului van Merk când şi-o vedea nepoata. Hai acum să dăm de veste alor noştri că pot veni.

Urcară scara care ducea pe punte, George ducând strâns caseta la subţioară. Petre lăsă lumina să cadă spre barca de lângă lanţul ancorei şi văzu trei trupuri de bărbaţi şi o fată zăcând în nesimţire, în fundul bărcii.

George roti de trei ori lampa de buzunar deasupra capului. Era semnalul convenit cu tatăl său.

La cel mult cincizeci de metri de bric se înălță deodată din apă trupul întunecat al „Dox"-ului și după câteva minute numai două bărci de aluminiu fără montate și câțiva de pe submarin porniră spre bric.

— Totul în regulă, George? strigă Farrow încă de departe. Ați găsit fata?

— O să daţi îndată de barca în care e ea şi Jonny din Sumatra cu doi tovarăşi de-ai săi. Luaţi fata cu voi. Eu cu Petre vom coborî în cealaltă barcă, răspunse el, vesel.

Petre luă acum din mâna tânărului caseta grea de oțel ca acestuia să-i fie mai ușor la coborât.

În vremea asta căpitanul Farrow alătură barca de-a piratului și trase fata în ea, apoi porni îndărăt spre submarin.

De abia după ce Maja van Merck fu așezată binișor în cabina Sanjei și doctorul Bertram, care o examină, constată că starea ei nu prezintă nimic îngrijorător, văzu Farrow caseta din mâna lui Petre.

— Ce e cu asta, unde ai găsit-o, George? făcu el speriat. Văd sânge pe ea.

— E sânge de șarpe, tată, răspunse tânărul zâmbind și-i povesti cele întâmplate.

Căpitanul Farrow îl bătu pe umeri și zise cu mândrie:

— Te-ai purtat și în împrejurarea asta, dragul meu, ca un adevărat bărbat. Bravo, băiatule! Acum vom afla și noi taina mult temu-

tului Jonny din Sumatra. Cred că putem deschide fără şovăială caseta, poate că vom găsi în ea unele îndrumări privitoare la moştenirea tinerei Maja van Merck.

IV. TAINA LUI JONNY DIN SUMATRA

PETRE ADUSE UN CIOCAN ŞI O DALTĂ şi în câteva minute deschise caseta. Conţinutul era acoperit cu o bucată de piele moale pe care căpitanul Farrow o dădu binişor la o parte. Se putea foarte bine ca să fie şi aici vre-un viclesug aducător de moarte de-al piratului. Dar Jonny din Sumatra crezuse că năpârcile, cei doi străjeri grozavi ai casetei, erau de ajuns.

Caseta avea două despărţituri. Într'una din ele erau numai hârtii, în cealaltă câteva pungi mici de piele.

Desfăcu una din ele şi câteva pietre de safir se împrăştiară pe masă.

— Oare de unde să le fi şterpelit? se întrebă Farrow, clătinând capul. Bănuesc că şi în pungile celelalte sunt tot astfel de pietre preţioase. Ia să cercetăm mai întâi hârtiile.

Erau scrisori atât de compromiţătoare pentru unii, că i-ar fi băgat în puşcărie pentru multă vreme. Jonny era în legături de afaceri cu mulţi pungaşi, tăinuitori şi alte soiuri de bandiţi. Ştia bine căpitanul Farrow că poliţia olandeză se va bucura foarte mult când va pune mâna pe corespondenţa asta. Principalul era ca piratul să nu observe prea cu-

rând lipsa casetei, altminteri cu siguranță că nu va mai îndrăzni să se arate pe insula al cărei nume îl purta. Cum însă George vârâse șerpii îndărăt în cușcă și avusese grije să șteargă petele de sânge, era de așteptat că năzuința lui va fi s'ajungă înaintea submarinului la Sumatra. Nici nu va avea de unde să știe — dacă nu va fi găsit mai 'nainte de vreun vas în trecere — că zăcuse în nesimțire timp de douăzeci și patru de ore.

Tot astfel se va întâmpla și cu santinelele de pe bric; mai mult încă: nici nu vor observa poate luntrea legată de lanțul ancorei bricului; dacă se vor trezi pe întuneric. Vor constata numai că fata a dispărut și-și vor închipui că a pornit singură înot spre uscat ca să scape din ghiarele lor.

În fundul casetei, sub voluminoasa corespondență, Farrow găsi un caiet gros înfășurat într'o bucată de mușama. Îl desohise repede și găsi ceea ce își închipuise, de altfel. Era un fel de jurnal al piratului.

Îl răsfoi în grabă și se cutremură de groază. Era o întreagă mărturisire a faptelor lui care îl ducea nu odată ci de zeci de ori la spânzurătoare. Toate soiurile de crime, asasinate nenumărate erau trecute acolo. Cariera lui Jonny din Sumatra era pe sfârșite. Toată lumea va lua parte la prinderea acestui fioros bandit care făptuise atâtea nelegiuiri grozave.

Un pasaj îl interesa în deosebi pe Farrow: descrierea locuinței lui. Din unele indicații reeșea că se află undeva prin apropiere de Padang. Printre altele, mai era vorba în caiet

de unul Bangi care sugrumase în pădure, din ordinul banditului, doi negustori bogați de pietre scumpe.

Expresia „ordin" atrase atenția lui Farrow. Citi apoi și în alte locuri numele acestui Bangi care părea să fi devenit primejdios.

Ultimele fraze erau scrise cu puțin înaintea plecării din Padang și se descria în amănunțime crima de pe bricul „Maja" și ca adaos câteva cuvinte despre fuga lui Bangi.

— Bangi ăsta trebue să fi fost un om extraordinar, își zise Farrow. Probabil un Malaiez care fie din devotament, fie de frică, executa toate poruncile piratului, omorând chiar oameni pe cari nici nu-i cunoștea și cari nu-i făcuseră nimic.

Farrow spuse pe scurt celorlalți ce conținea caietul și stârni indignarea tuturor.

— Păcat că nu l-am citit înainte, domnule căpitan, zise Rindow. Îl luam pe pirat cu noi și-l predam fără multă vorbă pe el și „Jurnalul" lui autorităților din Padang. N'ar mai fi avut fata de ce să se teamă că va dispare averea moștenită.

— Omul acesta merită o pedeapsă exemplară pe care sper că și-o va primi într'un fel sau altul. Dar acum, George, te-aș ruga să te odihnești nițel; tu, Petre, deasemenea. Vom porni acum cu viteză maximă spre Padang, unde cred că vom ajunge în cel mult treizeci de ore.

George nu așteptă să-i spună de două ori. Întâmplarea cu năpârcile îl istovise și de-

abia acum simțea oboseala. Cum puse capul pe pernă, adormi adânc.

Se trezi a doua zi, odihnit și vesel, mâncă repede ce-i aduse Petre și urcă sprinten în turnul submarinului unde găsi pe Farrow și Rindow stând de vorbă. Dădu bună dimineața și întrebă apoi pe tatăl său:

— Ai mai găsit ceva în caet care să ne dea vreo lămurire în privința tainei tinerei fete, tată?

— Ceva pomenește el despre asta, răspunse căpitanul, dar foarte nelămurit. Scrie numai că trebue neapărat să se căsătorească cu Maja ca să ajungă în stăpânirea unei mari averi. De altfel, asta o știm de la bătrânul van Merck. Vom afla mai multe astăzi după amiază ca să știm cum stau lucrurile. Bănuesc că Jonny se va grăbi s'ajungă cât mai curând la Padang. Lasă că au să-l întâmpine autoritățile cum se cuvine. Caseta de oțel o va preda Maja van Merck prefectului de poliție. Cred că acesta îl va aresta chiar pe bric.

— Ar fi cea mai bună soluție. Numai așa tânăra fată va fi în siguranță, își dădu cu părerea Rindow. Numai bietul van Merck o să-l ție minte cât o trăi pe Jonny din Sumatra. Ce dihănii păcătoase!

La aceste din urmă cuvinte, ofițerul îndreptă mâna spre mare. Un rechin enorm își arătă pântecele lui albicios lângă submarin apoi țâșni în apă ca o săgeată.

— Da, da, făcu Farrow, îngândurat, bine ar fi pentru marinari să nu mai existe astfel de

dihănii și altele. Ei, dar ce să-i faci, sunt și ele tot făpturile lui Dumnezeu! (Apoi schimbând vorba, Farrow adăugă): Spre norocul nostru nu se vede nici un distrugător englez prin preajma noastră și Jonny din Sumatra nu poate să comunice deocamdată cu nimeni prin radio. Până să se trezească el, vom fi trecut, sper, strâmtoarea Sundei.

Până la amiază nu întâlniră nici un vas, apoi intrară în linia navigabilă a Sundei, unde trebuiră să se lase de două ori afund din pricina unor vapoare cari le tăiau calea. Odată primejdia trecută, porniră cu mare viteză înainte.

După prânz, doctorul Bertram trimise pe un marinar la căpitan să-i spună că bolnavul se poate trezi dintr'un moment într'altul. Farrow alergă imediat cu George și Rindow la infirmerie. Conducerea vasului o luă acum Brun.

Bătrânul van Merck zăcea cu ochii închiși în hamacul său. Doctorul, care stătea lângă el și-i pipăia pulsul le zise:

— Trebue să se deștepte îndată. Pulsul îi e cât se poate de bun. Efectul morfinei slăbește. I-am făcut însă o injecție locală la picior, altminteri s'ar fi putut să nu fie în stare să vorbească din pricina durerilor.

Cum sfârși Bertram vorba, bolnavul începu să se miște, deschise ochii, se uită câteva momente buimac în juru-i, privi cercetător la căpitan, apoi zise:

— A, acum știu unde mă aflu. Sunt pe submarinul dumitale, domnule căpitan, nu e așa?

Și Maja... unde e Maja? Mi-a furat-o ticălosul de Jonny...

— Da, a răpit-o, dar noi i-am luat-o îndărăt, răspunse vesel căpitanul. Acum doarme liniștită, fii fără grijă.

Bătrânul făcu o mișcare ca și când ar fi vrut să sară jos din hamac. Doctorul îl așeză însă binișor îndărăt pe perne.

— A, da, de bucurie uitasem ce mi-a făcut rechinul, oftă el. Domnule căpitan, povestește-mi, te rog, și mie cum ai reușit să i-o smulgi din ghiare.

Farrow îi povesti în câteva cuvinte cele întâmplate. Van Merck întinse mișcat mâna lui George și murmură cu ochii lucitori:

— Se vorbesc multe în timpul din urmă și despre dumneata, domnule George. Mi se pare că vrei să-l ajungi pe tatăl dumitale. Îți mulțumesc din adâncul inimei, căci mi-ai redat pe Maja, lumina ochilor mei. Dacă aș fi avut norocul să am și eu un fiu, aș fi vrut să-ți semene.

Tânărul protestă cu modestie la laudele bătrânului și Farrow îi povesti apoi despre caietul găsit de George în cabina piratului și cele ce scria în el.

— Așadar tot există o dreptate dumnezeiască, zise bătrânul. Jonny din Sumatra se simțea în prea mare siguranță, a făptuit crimă după crimă, fără să-i pese de nimeni. Toată lumea la noi îl bănuia, nimeni n'a îndrăznit însă s'o spună pe față. Acum a fost, însfârșit, demascat. Domnule căpitan, ți-e îngăduit să te arăți în Padang?

— Nu prea, răspunse Farrow, zâmbind. Aș putea avea oarecari neplăceri.

— Doctore, zise acum bătrânul adresându-se lui Bertram, am un organism foarte puternic, cu toată vârsta mea. Nu e așa că pot debarca în oraș? Nu stau departe de port și cu automobilul sunt în câteva minute acasă.

— Dacă îmi încredințezi mie caietul cu însemnări a banditului — continuă el, adresându-se căpitanului — îți dau cuvântul meu că va fi arestat imediat ce va ajunge în port.

— Depinde de doctor. Zice el că poți fi transportat pe uscat, eu n'am nimic împotrivă. Caietul și-așa vroiam să-l predau nepoatei dumitale ca să-l dea prefectului de poliție.

— Bine, fie, zise doctorul. Vom face așa ca să fii transportat cu băgare de seamă. Asta nu se poate face însă decât pe 'ntuneric.

— Firește, încuviință van Merck. Debarcați mai întâi pe nepoata mea și ea va telefona acasă la mine să mi se trimeată mașina. N'aș vrea să mă servesc de un taximetru, ar atrage prea mult atenția.

— Domnule Van Merck, intervine Farrow, s'ar putea totuși ca piratul să observe dispariția casetei mai curând decât credem noi și în cazul acesta fii sigur că se va feri să se apropie de Padang. Va acosta undeva mai departe, se va strecura într'ascuns până la casa dumitale și va încerca din nou să răpească pe domnișoara Maja. Primejdia există și trebue să ținem seamă de ea. De aceea ar fi mai bine să-mi destăinuești și mie taina în legătură cu moștenirea nepoatei dumitale.

— Asta o făceam în orice caz, domnule căpitan răspunse în grabă Olandezul. Uite care e: Fratele meu a cumpărat cu mulți ani în urmă, terenuri întinse, în partea muntoasă a țării. De curând s'a prezentat un consorțiu la nepoata mea, care e proprietara terenurilor și s'a oferit să i le cumpere pe o sumă destul de ridicată. Prea stăruiau însă, ca să nu mi se pară suspectă graba asta a lor. Am sfătuit atunci pe fată să mai amâne vânzarea până ce vom consulta câțiva experți cari să ne spună cam ce valorează aceste terenuri. Mi se pare că Jonny făcea și el parte din consorțiu căci la 'nceput căuta să mă convingă cu orice preț să îndemn pe nepoata mea să le vândă. Pe urmă, după ce mi-a cerut mâna fetei, s'a opus cu energie ca s'o las să le vândă. De aceea bănuesc că terenurile acelea au o valoare foarte mare. Banditul vroia la 'nceput să se îmbogățească odată cu ceilalți, apoi s'a gândit, că, însurându-se cu nepoată-mea, ar deveni el singur proprietarul lor.

— Unde se află aceste terenuri? întrebă Farrow. S'ar putea ajunge și din altă parte a coastei la ele sau numai din Padang?

— Sunt la vreo sută de kilometri de Padang spre sud-vest, îi lămuri bătrânul. Se mai poate pătrunde la ele tot la vreo sută de kilometri de oraș pe apă acostând într'un golf al mării și trecând apoi printr-o pădure seculară până la o căsuță mică de vânătoare unde îmi plăcea mie adesea să mă duc să mă odihnesc. Sper că, după ce mi se va pune un picior artificial, voiu putea să mai mă duc

și de-acum încolo, adăugă Olandezul, și unde veți putea sta și dumneavoastră, domnilor, fiindcă dacă Jonny nu apare în Padang, cu siguranță că acolo va veni.

— Minunat! făcu Farrow, încântat. După ce vă vom debarca pe dumneavoastră în Padang, ne vom duce să ne punem la pândă acolo. Fii pe pace că n'o să ne mai scape. Dacă n'ai nimic împotrivă, domnule Van Merck, o să cercetăm și noi mai deaproape ce e cu terenurile acelea, poate descoperim noi ce le ridică atât valoarea încât un consorțiu stărue să pună mâna repede pe ele. În orice caz, lucrul e suspect.

— O, v'aș fi chiar foarte recunoscător, domnule Farrow, făcu Olandezul, cu bucurie. Dar cum vom putea comunica unii cu alții?

— Ești în termeni buni cu prefectul poliției?

— Da, răspunse nedumerit bătrânul, suntem chiar buni prieteni.

— Atunci voiu expedia o radiogramă poliției din Padang în care voiu lămuri ce voiu fi găsit — dacă voiu găsi ceva bine 'nțeles.

— Nici nu-ți închipui ce serviciu îmi faci! exclamă bătrânul, încântat.

— Noi nu ne oprim niciodată la jumătatea drumului, răspunse Farrow, zâmbind. Când începem un lucru, îl ducem până la capăt.

Doctorul Bertram făcu semn căpitanului să sfârșească, și zise:

— Așa. Destul pentru ziua de astăzi. Bolnavul nostru are nevoie de liniște și odihnă, mai ales că peste treizeci de ore va trebui transportat pe uscat.

— Atunci, la revedere și însănătoșire grabnică, ură Farrow Olandezului. — Sper că totul se va sfârși cu bine. Cam ghicesc eu ce trebue să fie cu terenurile acelea. Dacă bănuielile mele se adeveresc, știu că are dece să se bucure nepoata dumitale. Încă odată, la revedere, domnule van Merck, și fii liniștit.

Bătrânul dădu obosit din cap. Convorbirea avută cu Farrow îl istovise. Cum ieși el pe ușă, închise ochii și adormi imediat.

— Am presimțirea că vom avea de furcă mai mult de cât ne 'nchipuim noi, zise deodată George pe când urcau iar în turnul submarinului. Cu siguranță că piratul își va da seama îndată ce se va desmetici că a fost adormit de noi și că vom fi cercetat bricul. Întâia lui grijă va fi să alerge la casetă și văzând că a dispărut, în loc să se ducă la Padang, va acosta în golful despre care ne-a vorbit van Merck ca să pună ceva nou la cale.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse îngrijat Farrow. Jonny din Sumatra e o vulpe vicleană și va mirosi îndată primejdia. În orice caz, i-am luat-o cu douăzeci și patru ore înainte și în vremea asta se pot întâmpla multe.

— Ba eu cred că i-am luat-o înainte și cu mai mult decât atât, judecând după iuțeala vasului nostru. De altfel, putem opri acum compresoarele, prea forțăm mașinile, își dădu cu părerea Rindow.

Se apropiă de port-voce și vru să dea ordinul dar băgă de seamă că motoarele și-au micșorat viteza. Duduitul avea chiar un sunet

ciudat care nu putea scăpa unor marinari cu experiență, ca ei.

— Hm... mi se pare că am pățit-o, făcu îngândurat Farrow, apoi întrebă prin port-voce în sala de mașini ce s'a întâmplat.

— Cilindrul pompei principale a plesnit, i se răspunse de jos. Motoarele s'au încins prea mult.

— Bine, mă duc eu singur în sala de mașini să văd ce e, zise Farrow inginerului. Submarinul poate sta liniștit pe loc; ne aflăm dincolo de calea obișnuită a vapoarelor și chiar dacă s'ar ivi ceva suspect, putem dispare cu ajutorul electromotoarelor.

— Să sperăm că Hagen va repara repede stricăciunea, răspunse Rindow vrând să pară liniștit. Ar fi păcat să pierdem timpul câștigat. Dacă ticălosul acela de pirat ne-o ia înainte, ne putem aștepta la o primire nu tocmai plăcută.

— Cred și eu! făcu Farrow, necăjit. În orice caz reparația nu e chiar așa de ușor de făcut. Și-apoi trebue câteva ceasuri până să se răcească motoarele.

— Proastă afacere! zise Rindow, ridicând din umeri. Ne-am bucurat prea devreme. Ei, ce să-i faci, așa se întâmplă în viață.

Hagen păru tare îngrijat la întrebarea lui Farrow când va putea fi gata reparația.

— Tocmai mâine pe la prânz, răspunse el. Motoarele nu se pot răci decât în cel puțin șase ceasuri și deabia pe urmă îmi voiu putea da exact seama de ceea ce am făcut. Va fi,

probabil, nevoie de schimbarea unor piese, și asta cere timp.

— Tocmai mâine pe la prânz... murmură căpitanul, îngândurat. Vom fi pierdut deci paisprezece ore din cât câștigasem. În sfârșit cred că tot vom ajunge la vreme.

— Da, dar va trebui să nu forțăm de la început motoarele, răspunse Hagen. În nici un caz nu ne putem servi de compresoare. Mai bucuros aș fi să ne ducem deocamdată la „Insula odihnei" unde să pot adăuga vasului îmbunătățirea pe care am de gând să i-o fac, adică un fel de cămăruță din care scafandrierii noștri să se poată lăsa la fundul apei fără să mai fie nevoie să ne ridicăm mai întâi la suprafață.

— Bine, dragă Hagen, îndată ce vom sfârși afacerea cu Jonny din Sumatra, ne întoarcem cu siguranță la insula noastră. Pentru moment ar fi însă de dorit să termini mai repede cu reparația cilindrului, încheiă căpitanul.

V. SFÂRȘITUL LUI JONNY DIN SUMATRA

INGINERUL HAGEN ȘTIA CE SPUNE; a doua zi pe la vremea prânzului, motoarele putură fi puse iar în funcțiune și după un control amănunțit dădu de veste căpitanului că submarinul e gata de plecare. Cu nici un chip însă nu era îngăduit să se dea de viteza maximă decât după cel puțin un ceas.

— Hm! făcu Farrow către Rindow, te pomenești că ajungem odată cu Jonny al nostru.

Nu face nimic, ba ar avea chiar haz. Dar dacă totuşi i-o luăm înainte, nu poate fi vorba decât de câteva ceasuri numai.

— Eu cred că George are dreptate, răspunse ofiţerul. Ticălosul acela o să ţie neapărat să se răzbune, fiind încredinţat că bătrânul van Merck ne va fi vorbit de sigur despre terenurile cu pricina şi din câte va fi auzit despre noi, ştie că nu ne vom lăsa până nu vom lămuri şi afacerea asta. Probabil că primul său gând o să fie să ne încolţească acolo.

— De aceea trebue să fim cu mare băgare de seamă. Cel mai bun lucru ar fi ca echipajul nostru să-şi ia cât mai multe granate de gaze. Mă gândeam că n'ar fi rău să învăţăm şi noi fabricarea lor îndată ce ne vom întoarce pe „Insula odihnei". Nu putem obliga pe prinţ şi pe doctor să le fabrice numai ei, e prea obositor. Sunt însă arme minunate şi n'aş vrea să renunţ la ele.

În loc de treizeci de ore cât prevăzuse Farrow la 'nceput, i-a trebuit submarinului patruzeci, din pricina panei pe care a avut-o în drum, aşa că Jonny nu putea fi decât cu două ore în urma lor.

Erau orele trei când ajunseră în rada portului din Padang. Întârzierea forţată făcuse însă mult bine bătrânului van Merck care se simţea acum destul de întremat spre mirarea doctorului Bertram, căruia nici nu-i venea să creadă că un om la vârsta lui poate suporta atât de uşor o rană grozavă ca aceea pe care o avea Olandezul.

George și cu Petre duseră în tăcere pe Maja van Merck pe uscat. Deoarece la ora aceea din noapte nu puteau lăsa o fată singură, George se oferi s'o conducă el la poștă.

Tânărul își pusese niște haine de culoare închisă ca să nu bată la ochi. Totuși era destul de primejdios să aștepte pe străzile orașului căci dacă i-ar fi cerut vreun sergent să se legitimeze, ar fi pățit-o. Pentru „liberă petrecere" în oraș, se cerea un permis de la guvernator care se plătea cu un fiorin și jumătate, permis pe care el însă nu-l avea.

Și, într'adevăr, pe când se îndrepta spre cabina telefonică automată, o umbră în uniformă se desprinse din întuneric și le ieși înainte George se gândi o clipă dacă n'ar fi bine s'o ia la sănătoasa îndărăt spre submarin, dar Maja salvă situația.

— Bună seara, domnule sergent, strigă ea, veselă, trebue să telefonez acasă după mașină. Chiar acum ne-am întors. Ce-am mai pățit! Bietul unchiu-meu are o rană grozavă la un picior și a trebuit să angajăm în drum alți oameni. — Așa, făcu ea apoi scurt întorcându-se spre George, dumneata te poți întoarce în port. Domnul sergent o să fie atât de bun să mă conducă el la telefon.

Firește că sergentul se învoi cu mare plăcere și George alergă înapoi la Petre care-l aștepta. Nu trecu nici o jumătate de ceas și sosi automobilul Olandezului în port. Cu puțin înainte, câțiva din echipajul submarinului, îmbrăcați în haine obișnuite de marinari cari trec pe acolo, transportară cu mare băgare de

seamă într'una din bărci pe bătrân la debarcader.

Pe când Maja ţinea de vorbă pe sergent, van Merck fu ridicat de marinari pe braţe şi aşezat binişor în automobil.

Bătrânul îşi luase încă de pe submarin rămas bun de la toţi, aşa că acum zise cu glas poruncitor marinarilor — ca să se creadă că sunt în slujba lui — să se întoarcă pe bord, apoi întrebă pe sergent dacă prefectul poliţiei se află în oraş, deoarece ar avea să-i comunice imediat ceva foarte important.

În vremea asta, după ce echipajul fu îndărăt pe submarin, „Dox"-ul porni fără sgomot spre golful pe care li-l descrisese van Merck. Trebuiau însă să se grăbească, deoarece se temeau ca nu cumva piratul să ajungă înaintea lor acolo.

După puţin timp, urmă ceea ce prevăzuseră ei, adică telegrame se transmiteau urgent la toate poliţiile din cele patru unghiuri ale lumii, până şi în Australia, despre crimele acestui fioros bandit. Jonny din Sumatra ar fi trebuit să se ascundă în gaură de şarpe ca să nu fie găsit.

Zăbava pe care o avusese căpitanul Farrow acum în port, scăzuse la minimum timpul câştigat înaintea piratului şi socotea că fiorosul criminal trebue să fi şi ajuns în golf.

Farrow se sfătui deci cu Rindow şi hotărâră împreună să nu ancoreze direct acolo ci mult mai departe şi să supravegheze de la distanţă golful.

Când răsări soarele, zăriră într'adevăr, pe

jumătate acoperit de plante acățătoare, bricul piratului. Poate că nici nu l-ar fi observat dacă nu le atrăgea dinainte atenția bătrânul van Merck asupra golfului.

La drept vorbind căpitanul Farrow și tovarășii săi n'ar mai fi avut pentru ce să se intereseze ce se va întâmpla cu Jonny — era treaba poliției să-l prindă — se temeau însă ca ticălosul, în ura lui de acum pentru Maja, să nu se dedea la cine știe ce faptă grozavă, căci o socotea, probabil, singura vinovată de cele întâmplate.

Trebuia deci urmărit pas cu pas și ținut mereu sub ochi. Înainte de-a se lumina bine de ziuă, submarinul fusese lăsat sub apă și numai periscopul rămăsese afară. Farrow văzu prin el pe bandit coborând singur pe uscat, întorcând apoi capul și arătând cu mâna spre mare, strigă ceva la doi inși cari rămăseseră pe bord. Le spunea, probabil, să fie cu băgare de seamă.

— Hm, murmură Farrow, cu ciudă, nu știu, zău, ce e de făcut. Dacă ne văd venind pe apă, au să se ascundă în tufiș și cine știe ce sunt în stare să mai pună la cale!

— Știi ce, tată? strigă George care îl auzi. Lasă-mă pe mine să le vin de hac nemernicilor ălora. Să ne îndepărtăm și mai mult de bric, până la un loc de unde nu ne pot vedea, pe urmă ieșim la suprafață și eu cu Petre ne ducem cu barca la mal. Uite, se vede colo o potecă îngustă deasupra căreia se lasă crengile copacilor aproape până la pământ. Pe poteca aceea ne vom furișa noi până la bric

să aruncăm vreo câteva granate cu gaze pe punte și să amețim pe cei doi cari stau de pază.

— Bravo, George, tu, dragul meu, ai întotdeauna niște idei geniale, râse Farrow mângâind cu dragoste obrajii fiului său. Bine, fă după cum crezi.

Submarinul se îndepărtă atât cât să nu poată fi zărit de pe bric, apoi ieși din apă. O barcă de aluminiu fu montată în grabă căci totul trebuia să se petreacă repede deoarece se putea ca din moment în moment să apară vreun vapor îndreptându-se spre port.

George, însoțit de Petre, ajunse în câteva minute la țărm, ascunseră barca în niște tufe și porniră pe potecă spre locul unde era ancorat bricul. George, care mergea în frunte — ca întotdeauna de altfel — auzi în curând pe cineva zicând cu glas răgușit:

— Să știi, mă, că Farrow ăla a fost. Nu mi-o cădea el mie odată în ghiare . . . las' că știu eu ce să-i fac!

— O să zăbovească mult Jonny? întrebă alt glas.

— Nu cred. S'a dus să-și ia banii și să așeze o mină ca să vadă pe dracu ăi de-or încerca să se apropie de locul ăla. Pe urmă pornim numaidecât spre insulele Salomon unde are el un prieten, un ăla de face negoț cu sclavi. Cumpără oameni și-i duce cu corabia lui pe la plantațiile îndepărtate ca să-i vândă plantatorilor. Meseria e cam primejdioasă, dar bănoasă, mai ales dacă mai faci și alte afaceri pe lângă ea. Jonny zicea că o să ne pricopsim

repede. Numai un lucru aș mai vrea înainte de plecare: Să dau ochi cu Farrow ăla ori cu unul dintr'ai lui.

George zâmbi pe când Petre clocotea de mânie. Înaintară tot mai mult pe potecă până ce văzură deslușit pe cei de pe puntea bricului. Uriașul nu se mai putu stăpâni, ieși din desiș și le strigă:

— Ei, mă, tu ăla de colo, uite unul dintr'ai căpitanului Farrow, după cum doreai!

Și până a nu-și sfârși el vorba, patru granate de mână zburară pe punte. Toți cinci banditi câți erau acolo vrură să pună mâna pe arme dar n'avură când. Începură să se clatine, se poticniră și se prăbușiră cu o bufnitură pe punte. Pentru cel puțin douăzeci și patru de ore erau nevătămători, dar până atunci va sosi și poliția din Padang ca să-i aresteze.

George alergă la țărm și făcu semn cu mâna spre submarin. Două bărci de aluminiu stăteau pregătite; fură lăsate pe apă și în ele luară loc Farrow cu câțiva din oamenii săi.

Când aceștia coborâră din bărci, George spuse repede căpitanului ce auzise de la banditi.

— Mina era, probabil, hărăzită Majei van Merck, zise căpitanul. Credea că fata va veni cu unchiul ei, să-și facă bătrânul convalescența la casa de vânătoare. Jonny ăsta nu e om ci o adevărată fiară. Prietenul lui din insulele Salomon pare să-i semene. Lasă că poate punem noi odată mâna și pe dumnealui! Acum să ne grăbim, dragii mei. Poate că

reuşim să împiedecăm vreo nouă ticăloşie de-a banditului.

Petre, cu trupul lui uriaş, mergea înainte şi lărgea drumul înlăturând din cale crengile. În curând dădură de o potecă; era aceea care ducea la casa de vânătoare a Olandezului. La comanda lui Farrow se opriră toţi în loc şi îşi pregătiră armele. Unii ţineau în mână câte o granată de gaze, alţii revolverele întinse.

Farrow, George şi Petre păşeau în fruntea celorlalţi. Îi frământa grija de soarta Majei. Acest Jonny din Sumatra va şti să născocească vreo cursă grozavă în care să cadă victimă biata fată, ţinta răzbunării lui de acum.

De ce e în stare, dovedise fiorosul criminal cu cei doi şerpi puşi de strajă în dulapul unde îşi ascundea taina lui grozavă.

Îşi ziceau că Jonny le-o luase înainte cu vreo şase minute şi îl vor putea ajunge grăbind pasul, deşi căldura umedă şi 'năbuşitoare care domnea în pădure le îngreuna mersul.

Dar timpul trecea şi nici o urmă de-a banditului nu se zărea. Totuşi trebuia să-l găsească cu orice preţ. Banditul îşi va fi având vreo colibă dosită undeva prin apropierea pavilionului de vânătoare al bătrânului van Merck. Poate că se dusese acolo să pună o mină care să-i arunce în aer pe poliţişti când vor veni să-l caute. Sau se va fi gândit că va fi şi Farrow cu ai săi împreună cu ei. Căpitanul îşi închipuia ce ură grozavă va fi clocotind în pieptul piratului împotriva lui. În

câteva ceasuri făcuse din omul acesta un prigonit, încolțit din toate părțile, pentru care aproape că nu mai era scăpare. Se gândea cu groază ce soartă l-ar aștepta pe el, Farrow, dacă i-ar cădea viu în mână.

Goana ținea mereu. Marinarii, obosiți, rămâneau mereu în urmă. Căldura era de nesuferit. Dar Farrow, George și Petre nu se lăsau. Alergau tot înainte. Din fericire nu mai erau și alte poteci pe cari ar fi putut să dispară banditul. Din fugă examinau cu o aruncătură de ochi desișul ca să observe dacă nu se vede vreun loc prin care se va fi dosit piratul. Nu era exclus ca ticălosul să se fi ascuns undeva într'un tufiș și să-i ia pe la spate. Știa el bine că nu mai e scăpare decât prin cine știe ce mișelie.

După socoteala căpitanului, trebue să fi făcut vreo cinci kilometri de drum prin căldura aceea grozavă, ceea ce era într'adevăr de necrezut. Și Jonny nicăieri.

Farrow se întreba dacă nu va fi existând și altă potecă dinspre golf pe care el să n'o fi văzut și prin care va fi dispărut banditul. Atunci toată osteneala lor era zadarnică, Jonny își va lua banii de unde îi avea ascunși; va așeza mina și se va feri să se mai ducă pe bric când va vedea de departe pe oamenii săi zăcând nemișcați pe punte. Va căuta să se îndepărteze în grabă pe uscat, cu gând să găsească undeva în vreun port mic, uitat de Dumnezeu, o corabie și să i se piardă urma.

Pentru indivizi de soiul acesta nu există piedici, mai ales în situații disperate ca acum.

Jonny din Sumatra va găsi el o cale, cu toate cursele pe cari i le va întinde poliția. Cu siguranță că avea destui prieteni, criminali ca și el, cari îi vor înlesni fuga.

Gândurile acestea cari îi frământau mintea, îl îndemnau și mai mult pe căpitan să nu-l lase pe bandit să scape.

Deodată se opri brusc. Într'un luminiș din fața lui văzu o colibă mică de bușteni. Să fie casa de vânătoare a lui van Merck? Lui Farrow nu-i venea să creadă căci prea era mică și dărăpănată.

Ghici însă îndată că aici era ascunzătoarea banditului. S'o fi aflând el acum înăuntru ca să-și ia banii și să așeze mina care să arunce apoi în aer pe oricine ar cuteza să se apropie de colibă?

Făcu semn cu mâna lui George și Petre să fie cu băgare de seamă, pe urmă se apropiă tiptil de colibă. Ceilalți doi se țineau după el cu granatele pregătite, pe când Farrow ținea revolverul întins. Nu știa dacă gazele au efect și asupra animalelor și în pustietatea asta sălbatecă se putea să le iasă înainte vreun tigru, o panteră neagră sau altă fiară sălbatecă.

Ascultă câteva momente, puse apoi șapca în vârful țevii revolverului și se apropiă de pervazul ferestrei. Înăuntru nici o mișcare. Atunci Farrow se uită pe geam dar nu văzu pe nimeni.

— Aici n'a fost încă, zise el lui George. Praful stă de două degete pretutindeni și nu se cunoaște nici o urmă. Coliba trebue să

fie a lui, nu mai încape îndoială, şi nu se poate să nu treacă pe aici la înapoiere. Acum să mergem, poate dăm de pavilionul de vânătoare al lui van Merck şi putem împiedeca atentatul pe care îl pune la cale ticălosul.

— A, uite nişte urme de paşi, făcu deodată George. Să ne luăm după ele şi cred că o să-l găsim cu siguranţă.

Porniră mai departe prin aerul fierbinte şi umed; de astădată mai încet şi căutând să nu facă sgomot. Jonny din Sumatra era cunoscut ca bun ţintaş şi nu s'ar fi dat înapoi o clipă să tragă îndată ce i-ar fi văzut.

Trebuiau să prindă de veste înainte ca banditul să-i fi văzut de pe unde era ascuns. Dar paşii mari, elastici, pe cari îi făceau îi duceau repede deşi felul acesta de mers era foarte obositor.

În fiecare clipă puteau să se pomenească faţă în faţă cu banditul, deşi după urme se cunoştea că alergase şi el nebuneşte. Totuşi departe nu mai putea să fie.

Farrow era din ce în ce cu mai mare băgare de seamă. Ştia că le era în joc viaţa şi că se apropiau de un duşman mai primejdios ca oricare, pentru ei, din pricina urei grozave pe care acesta trebue s'o fi avut împotriva lor.

Iarăşi trecură minutele într'o încordare de neînchipuit. Pentru întâia oară de când ducea viaţa asta de aventuri, George simţea că inima îi bate să-i spargă pieptul. Avea şi de ce. Urmăreau un bandit viclean, crud şi stăpânit de o ură neîmpăcată împotriva lor.

Se văzură din nou într'un luminiş. Farrow

păşi cel dintâi în el, urmat de ceilalţi doi. Deodată se auzi un glas aspru în faţa lor:

— Sus mâinile, domnilor!

Era atât de poruncitor şi de fioros încât toţi trei ridicară mâinile, fără să-şi dea seama, ţinând însă armele încleştate.

Lui Jonny din Sumatra — altul nu putea să fie — nici nu-i veni în gând să le ceară să lase jos armele. Apăru de după un trunchiu de copac uriaş, la cincisprezece metri de ei, cu două revolvere întinse.

— Îmi pare bine că am prilejul să vă cunosc, domnilor, zise el, râzând batjocoritor. Mi s'a împlinit în sfârşit o mare dorinţă. O, pe dumneata te ştiu eu cine eşti, căpitane Farrow. Mi-ai distrus viaţa, m'ai lăsat sărac şi mi-ai furat caietul cu secretele mele cele mai intime. Ştii ce pedeapsă ţi se cuvine pentru faptele astea?

Clocotea de mânie, pe când Farrow rămase cât se poate de calm şi-i răspunse:

— Pedeapsă? Dimpotrivă. Meritäm o răsplată — şi încă una mare de tot — că am reuşit să punem, în sfârşit, mâna, pe cel mai fioros criminal din câţi au existat pe faţa pământului. Ce să-i faci, aşa stau lucrurile, dragul meu...

Jonny din Sumatra scoase un urlet de furie. Farrow se aştepta să-l vadă descărcând revolverele şi tocmai se gândea dacă n'ar fi bine să i-o ia înainte, dar banditul îşi stăpâni mânia, cu o voinţă de fier, şi zise:

— Nu, nu, nu mă las eu mânat de furie ca să te culc la pământ cu un glonţ. Ai scăpa

prea lesne. O, dacă te-aș putea sugruma... da... sugruma. Bangi, Bangi de ce ai plecat? Sugrumă-l, sugrumă-l, Bangi!...

Farrow se înspăimântă. Nu cumva banditul înebunise brusc?

— Bangi! strigă el iar, cu glas sălbatic, și ... Bangi veni.

Dintre crengile copacului sub care stătea banditul se ivi un braț puternic acoperit cu păr și o mână enormă își încleștă degetele în jurul gâtului său. Jonny scăpă revolverele din mână, ochii stăteau să-i iasă din orbite, căscă gura dar nici un sunet nu se auzi de pe buzele lui.

— Repede! strigă Farrow. E un urangutan... Trebue să-l salvăm neapărat!

Se repezi înainte și ridică în treacăt revolverele de jos. George fu însă mai sprinten ca el. Știa că aceste maimuțe sunt foarte primejdioase—vedea doar cum asta sugruma un om într'o clipă—și aruncă cu o mișcare fulgerătoare granata de trunchiul copacului. Farrow sări în lături. Nu cunoștea efectul gazelor asupra animalelor dar știa că pentru el e primejdie să fie prea aproape de locul unde se va sparge granata. În clipa următoare, un trup mare păros se rostogoli din copac și căzu cu toată greutatea peste bandit fără să-și descleșteze însă degetele din jurul gâtului acestuia.

Farrow ridică revolverul și trase. Glonțul se înfipse în tâmpla maimuței, care nu mai mișcă.

— Urangutanul era dresat să sugrume oameni. Acum i-a căzut victimă însuși stăpânul lui. Să mergem; nu mai avem ce căuta aici. Trebuia să împușc maimuța, altminteri ar fi fost o veșnică primejdie pentru Maja van Merck.

— Dar bine, tată, și cu terenurile ce e? strigă George.

— E întocmai după cum am bănuit eu, răspunse căpitanul, zâmbind. Acum am înțeles din anumite lucruri că nu m'am înșelat. Munții Padangului conțin zăcăminte bogate de cărbuni. Îi voiu spune domnului van Merck să aducă experți cari să cerceteze.

— A, acum înțeleg eu graba consorțiului ca să le cumpere, făcu George, râzând. Dar, urmă el apoi serios, uite ce face lăcomia după avere. Jonny din Sumatra și-a luat pedeapsa, o pedeapsă care pare să fie într'adevăr dumnezeiască.

— Da, dragul meu, așa și e, răspunse Farrow, rămânând pe gânduri.

*

Cum se întoarseră pe submarin, căpitanul expediă imediat o radiogramă poliției din Padang prin care comunica sfârșitul piratului și că tovarășii lui se află pentru douăzeci și patru de ore fără cunoștință pe bordul bricului. Apoi, ca încheiere, rugă să se transmită domnișoarei Maja van Merck salutări din partea lor și sfatul ca să nu se grăbească să vândă terenurile deoarece conțin foarte bogate zăcăminte de cărbuni.

Mai târziu Farrow citi întâmplător într'o gazetă că pe terenurile tinerei fete s'au găsit într'adevăr cărbuni în cantităţi enorme.

Sfârşitul volumului:
— JONNY DIN SUMATRA —

Reintorşi pe „Insula odihnei" George nu-şi găsi astâmpăr şi porni împreună cu Petre să pescuiască monştri marini. Aventurile întâmpinate vor fi descrise în broşura următoare, intitulată:

RECHINUL URIAŞ

Consilier editor: Prof. dr. VALERIU ACHIM
Redactor de carte: Prof. GHEORGHE SUSA
Tehnoredactor: Ing. ION CRĂCIUN

Dat la cules: februarie 1994.
Bun de tipar: august 1994.
Coli tipo: 2
Format 32 70×100 cm; tiraj: 6.000 exemplare

Editura „GUTINUL" SRL Baia Mare,
4800, Str. Ecaterina Teodoroiu nr. 4,
telefon 062-417177
Jud. Maramureş

Tiparul executat la **Imprimeria „ARDEALUL"** din Cluj-Napoca, B-dul 21 Decembrie nr. 146 sub comanda nr. 74

TINERI

Editura noastră Vă recomandă cu căldură :

1 Şt. Bellu,	**Pădurea răzvrătită,** proză scurtă, din lupta anticomunistă a maramureşenilor
2. T. Rocneanu,	**Destine conjugate,** roman
3. M. Marian,	**Portret de familie cu crizanteme,** roman
4. ***	**Poveşti nemuritoare** serial de la nr. 1 la 20
5. S. Receanu,	**Sufletul, pasăre albă,** roman
6. V. Frenky,	**Serbarea grozavei,** roman
7. J. Verne,	**Un bilet de loterie,** roman
8. N. Mihali,	**Sărut pe o roată de tren,** roman
9. P. Dulfu,	**Gruia lui Novac,** poem naţional
10. ***	**Ghid de conversaţie germano-român**
11. S. Horvat,	**M. Eminescu, dicţionar cronologic**
12. V.R. Ghemeanu,	**Paralele şi memorie.** Note de călătorie
13. M. Boroş,	**Profesorul şi elevii**
14. T. Coman,	**Poveşti şi legende africane**
15. I. Chertiţie,	**Confesiunile unui gardian,** destăinuiri din închisoare

ISBN-973-9083-56-0

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. PROFESORUL BARNER
12. CASTELUL DIN MARE
13. TAINA CHINEZULUI
14. JONCA ENIGMATICĂ
15. MONSTRUL SFÎNT
16. SATUL GROAZEI
17. DEMONUL FLUVIULUI
18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT
19. PIRAŢII CRUCII
20. CORABIA-FANTOMĂ
21. CĂLĂREŢUL VALURILOR
22. GIONII DIN SUMATRA

Lei 450